

Slovinsko 1.

Prvního srpna nastupujeme já a Zoja ve Valticích do autobusu. Jedeme s Ostraváky přes Rakousko do Slovinska na 14 dní. Dlouho nepršelo, řeky mají málo vody, tak nafukujeme rafty a zkusíme pádlovat aspoň na Planšarském jezeře. Okolo nádherná příroda a přímo u jezera chižka sladkích dobrot.

Nastupujeme na celodenní vysokohorskou túru na Grintovec 2556 m přes Češku koču. Náročné lezení, velké převýšení. Je pěkné počasí, ale na vrcholu je mlha. Dáme razítka do pasu a vrátíme se stejnou cestou zpět. Nocujeme u jezera. další den jdeme k vodopádu Slap Savica, který vyvěrá přímo ze skály. V Bohinjském jezeře dáme koupel. Nakládáme rafty na Savu Bohinjku WW I 10 km, málo vody, občas šmirglujeme. Spíme v kempu přímo u řeky. Ráno jedeme znovu Savu Bohinjku 10 km. V jezeře Bled plaveme, přesunujeme se do kempu Lesce. Cákáme se na koupališti. Ostraváci se rozšoupli, pijí medvědí mléko, zpívají a tančí "P

ijďte se k nám všichni podívat, jak nám dupou králíci ".Hrajeme hry na př. soutěž slonů, kdy se zavázanýma očima a chobotem (svázanou dekou) se dva protivníci mydlí hlava nehlava. Já se utkal s Managerem (ten nelezl ani na hory, ani do lodi a nemám tušení, proč vůbec na tento zájezd jel ?) a mydlil jsem ho hlava, hlava. Pozor ! Elektrárna pouští vodu. Jedeme Savu Dolinku WW III. 10 km, pěkný nářez, háček vypadl přes palubu. Ale jako kapitán mám vše pod kontrolou. Pro velký úspěch stíháme ještě rychle horní úsek Savy Dolinky WW II. 6 km, a to dvakrát. Voda čistá, nádherná, vrbičky, peřejky, šutry, okolní příroda, ohromné. Noc na divoko na louce u Mojstrany. Usínáme vodácky naprosto uspokojeni ! Ráno brzy budíček, přejezd na Alježov dom a nástup na Triglav přes Prag. Nastupujeme rychle já, Zoja, Pepíno, Mates a Vlastík. Ostatní odbočují do druhé doliny, křičí na nás, vrátíme se, ale po krátk

é poradě se znovu otáčíme a do stěny. Ztrácíme výšku a čas. Teprve v 15 hod. jsme na Triglavském domu 2500 m. Kazí se počasí,prská, na vápenci to klouže. Vzdáváme výstup na vrchol a volíme ústup přes dom Planika Dolič nekonečným traverzem 2100 na Ljuknu, Trentu, Log. Nemáme mapu, slovinsky dost dobře nerozumíme, ptáme se na cestu německy. Nekonečně dlouho klesáme v serpentýnách. Okolo svišti, kozorozi, vegetace, ale my tu nádheru ani moc nevnímáme. V 21 narážíme na autobus, nohy necítíme, po vyzutí ovšem ano. Stavíme stany po tmě,nevečeříme, únavou usínáme. Jedeme Soču WW I. 15 km, prší, bouřka, děs. Někde blízko řadí uragán. Pokračujeme Soču WW III. 6 km do Trnovo. Ještě na Savu po dešti má hodně vody. Je to boží, ale hlásí se úrava. Při příjezdu do kempu zjišťujeme jakou spoušť zde zanechala vichřice. Stan ulatěl jako hadr. vše mokré, někteří mají stan roztrhaný o ostnaté dráty

na plotě. Spíme nad recepcí, ale majitel nedovolí, abychom si vzali molitanové matrace. Čekáme až půjde spát, ještě leze po žebří na kontrolu nahoru, předstíráme, že je nám na tvrdé podlaze blaze. Jakmile slezl, každý sebral matraci a ještě než dědek ráno znovu vylezl po šprušlích už byly zase poskládané. Snídáme, sušíme, jdeme do Bovce na nákup. A znovu Soča III. opět nádhera. Pod mostem si pěšky prohlížíme slalomovou trať WW VI.! Večer bivakujeme pod Mangrtom. Je zima, fučí a obtěžují nás mravenci. Ráno lezeme na koču pod Mangrtom posranou cestou od ovcí, na koči se občerstvujeme. V sedle 2100 strašně, je mlha, prší, čerti se žení, vrátíme se. Ani mně to není moc líto, před šesti roky jsem byl na vrcholu se Fčelou. Cestou zpět nacházíme mraky hub. Dáváme to společně do kopy. Snášíme cibuli, sádlo, vejce a smaženice je pro všechny velký hrnec. Přejíždíme k moři už si trochu tepla

, bivakovat v bouřce není to pravé ořechové. Kempujeme v Savudriji - Velki Joži. Plaveme, sušíme, vše mokré, pozorujeme 2 hodiny 95% zatmění slunce. Máme brýle a očazená skla. Trochu se setmělo a ochladilo. Ptáci zmlkli a přestali létat. Slepice šly na kutě, po 13. hod. zase vyletěly a šly dnes už po

druhé snášet. Je nádherná viditelnost, na jihu maják Umag, opačným směrem Koper, Terst, Miramare a Grado, v dále Alpy. Šnorchlují, taky zkoušíme rafty, na moři to však není ono. Vaříme, vytahujeme poslední zásoby, soju, houby, rýži, cuketu. Čabajky jsou stále nedotknutelnou zásobou, ty až na závěr. Nožičky odpočívají, ovšem jen dočasně. Západ slunce je fascinující. Soutěživí mladíci vyhlásují turnaj v nohejbalu o pivo. Řidič si stěžuje, že tolik piva ještě ze žádného zájezdu nevezl domů. Hrajeme tři proti třem a na tři vítězné sety. Já 56 let, věkem nejstarší, Radim s vykloubeným ramenem a rukou na závěsu a Vlastik, který to hrál poprvé a když chtěl chudák hlavičkovat, nějak to neodhadl, vždy udělal pověsný krůček vpřed a místo čelem, odehrál míč zády. No než jsme se rozkoukali, platili jsme pivo. A hned odvěta ! Tentokrát jsme do toho dali srdce a pivo bylo naše ! Soupeři tomu nechtěli věřit. Chorche je hecoval a vyžádal další zápas. nadával svým spoluhráčům, že proti starému dědkovi (to jako mně), mrzákovi (vykloubený Radim) a takovému dřevu (Vlastikovi) ani prohrát nejde. Ale my měli křídla, já na síti smečoval. Rozpomněl jsem se na staré časy, kdy jsem přetahoval nohu přes 110 m překážek a když šel proti mě mladý hlavičkovat na sako, nohou jsem mu prdl balon do brýlí a už tam víckrát nešel. Další pivo bylo doma. Chorche z toho byl trochu špatný, leč večer slaví krásných 23 let. ještě jedna bouřka, ochladí se. Poslední den u moře, dvakrát osvěžení a je tu u veliké finále. Jenže stařec, mrzák a poleno už nemůže nikdo zastavit ani Dlouhý, Široký a Bystrozraký by neměli šanci. Slavně vítězíme 3 : 1, řidičovi došlo pivo a o sodovku my profíci nehrajeme. Znovu se potvrdilo, že zkušenosti a vychcanost vítězí nad mládím a rychlostí. Pozor na nás starší ! Ještě mě čeká ta čabajka a cesta domů. Ve 4 ráno jsme ve Valticích. A za týden už jedu s Bobem na Dunajec, Váh, Pieniny a Tatry. Ahoj PEDRO